

SIMON ROZENDAAL



Klein land, even woke als groen, steeds radicaler

Nederland was ooit voorzichtig, burgerlijk en braaf. De Duitse dichter Heinrich Heine zou hebben gezegd: 'Als de wereld vergaat, dan ga ik naar Nederland. Want daar gebeurt alles altijd vijftig jaar later.'

Nu het volgens menigeen echt zo ver is en de wereld ten onder gaat door opwarming, wordt Nederland steeds radicaler. Je ziet het in het stemgedrag, waar partijen die zich in het midden bevinden kleiner worden en de flanken voortdurend groter. Het toenemende wokisme en radicalisme is alom aanwezig – verschillen tussen man en vrouw, de transgenderbeweging, kolonialisme, slavernij (dat de term 'Gouden Eeuw' niet meer door de beugel kan bijvoorbeeld), maar is misschien wel het sterkst in de 'groene' sector, waarbij ik voor het gemak klimaat, milieu en landbouw op één hoop gooi.

Zo is het stikstofbeleid ronduit radicaal. De stikstofuitstoot is in weinig landen zo gedaald, maar toch is het volgens de rupsjes-nooitgenoeg uit de ecologie te weinig en dus heeft Nederland de mondiaal strengste stikstofnormen en moet 's werelds meest efficiënte veeteelt verdwijnen, zoals eerder de kokkelvisserij op het groene altaar is geofferd.

Martin Sommer (samen met Max Pam en Maarten Keulemans een dukdalf in de steeds woker wordende *Volkskrant*) analyseert dat onze politieke partijen het voorzorgbeginsel hebben omarmd: als we in Nederland vermoeden dat een activiteit negatieve gevolgen zou kunnen hebben, dan schaffen we die af of beginnen er niet aan.

In het verleden heeft rechtssocioloog Roel Pieterman al een uitstekende studie naar het voorzorgbeginsel gedaan en concludeerde dat een samenleving die dit principe omhelst, tot stilstand komt. Sommer stelt nu: 'Het radicalisme is via het voorzorgbeginsel naar het midden gekropen, naar het hart van het politieke bedrijf.'

Je ziet het ook aan de aandacht die radikalinski's en mafklappers krijgen. Iemand als Johan Vollenbroek, die alle economische activiteiten wil stilleggen (en zich overigens aardig laat betalen door bedrijven bij wijze van 'advies' – lees: ik zal niet tegen jullie procederen), is in alle Nederlandse media serieus geïnterviewd, zelfs bij een omroep als WNL, die zich 'rechts' noemt.

De actievoerders van Extinction Rebellion worden alom bejubeld. Voormalige activisten van Greenpeace bezetten de machtigste posities in het land. Er is er nu zelfs één die voorzitter is van de VNCI (Vereniging van de Nederlandse Chemische Industrie)!

In het *AD* – de krant van braaf Nederland – werden onlangs enkele jonge mensen geïnterviewd onder de kop: 'Kies ik voor kinderen of voor het klimaat?' Een 25-jarige jongedame zei: 'Ik heb ervoor gekozen mijn kind te aborteren vanwege de klimaatcrisis. Ze vond het erg dat haar ongeboren kind dood was, maar maakte wel een kanttekening: 'Tijdens mijn rouwproces rouwde ik tegelijkertijd om mijn ongeboren kind én de verwoesting van de wereld.' Dit is klimaatkrankzinnigheid. Ik noem bewust haar naam niet, want sommige mensen moet je tegen zichzelf in bescherming nemen.

In een radicaliserend land is ook minder waardering voor afwijkende geluiden. In *de Volkskrant* stond een analyse van de 'klimaatsceptische' beweging. Mensen die niet geloven dat de aarde door menselijk toedoen opwarmt, worden meer genegeerd en zouden daarom op een andere strategie zijn overgestapt: ze spreken nu twijfel uit over maatregelen waarmee we de opwarming tegen willen gaan. Hoogleraar 'systeemtransities' Heleen de Coninck (TU Eindhoven) heeft er al weer een diskwalificatie voor: geen klimaatontkenners meer, maar 'internationale-afspraken-ontkenner'.

Nou zeg. Wanneer iemand met cijfers en grafieken aantoonde dat zonnecellen, windmolenparken, elektrische auto's en groene waterstof er niet in slagen om de uitstoot en concentratie van CO₂ tijdig omlaag te krijgen, moet hij dan een 'ontkenner' worden genoemd?

Natuurlijk, die afspraken liggen er, maar ze werden getekend door politici die geïndoctrineerd zijn door de Greenpeace-mantra dat zon en wind wel mogen, maar kernenergie niet, en de CO₂-uitstoot naar nul moet in 2050, hoewel dat onmogelijk is. Dan is het ieders recht om zich tegen die afspraken te verzetten. **EW**

25-jarige in het AD: 'Ik heb ervoor gekozen mijn kind te aborteren vanwege het klimaat'